

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

SFÂNTUL APOSTOL ANDREI CEL ÎNTÂI CHEMAT, OCROTITORUL ROMÂNIEI

†) SFÂNTUL APOSTOL
ANDREI, CEL ÎNTÂI CHEMAT,
OCROTITORUL ROMÂNIEI;

†) SFÂNTUL IERARH
ANDREI ȘAGUNA, MITROPOLITUL
TRANSILVANIEI

SFÂNTUL IERARH FRUMENTIU,
EPISCOPUL ETIOPIEI

Pe 30 noiembrie,
Biserica Ortodoxă
cinstește
pe Ocrotitorul României,
Sfântul Apostol Andrei.
A fost „cel întâi chemat”
la apostolie de către
Mântuitorul Hristos și,
la rândul său, a chemat
pe mulți la dreapta
credință, într-o bogată
activitate misionară
ce l-a purtat
până la
gurile Dunării de Jos.

Născut în Betsaida Galileei, localitate de pe țărmul Lacului Ghenizaret, în nordul Țării Sfinte, aflăm din Noul Testament că era fratele lui Simon Petru, pescar ca și el. Înainte de a fi chemat de Hristos, Sfântul Andrei a fost mai întâi ucenic al Sfântului Ioan Botezătorul. În pustii Iordanului a crescut auzind cuvintele prorocului despre venirea lui Mesia, iar în momentul Botezului Domnului a văzut pe „Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii”. Dacă întreaga viață trăise cu nădejdea că va veni un Mântuitor, iată că se plinise vremea și, în chiar a doua zi după Epifania de la Iordan, Andrei putea împărtăși bucuria prezentului cu fratele său: „Am găsit pe Mesia (care se tâlcuiește: Hristos)”.

Sfântul Andrei a urmat Mântuitorului, însoțindu-L pe drumurile Țării Sfinte. A fost martor faptelor minunate săvârșite de Domnul, s-a împărtășit din cuvântul dumnezeiesc, și, mai presus de toate, a văzut Patimile Domnului, a plâns moartea Lui pentru noi și s-a întărit în credință, în ziua Învierii. Tradiția Bisericii ne spune că, după Înălțarea Domnului la cer și după Cincizecime, Apostolii au tras la sorți și au mers în toată lumea, pentru propovăduire. Sfântului Andrei i s-au încredințat Bitinia, Bizantia, Tracia și Macedonia, cu ținuturile din jurul Mării Negre, până la Dunăre și Sciția (adică Dobrogea noastră) și până în Crimeea.

Eusebiu de Cezareea (sec. al IV-lea), Calendarul gotic (sec. al IV-lea) sau

Martirologiile istorice occidentale (sec. VIII IX) confirmă tradiția potrivit căreia Sfântul Andrei a predicat la sciți. Credința că Sfântul Andrei ar fi fost în Dobrogea, creștinându-i pe locuitorii acestei zone, este întărită de prezența colindelor, legendelor, obiceiurilor din Dobrogea, închinare Sfântului Andrei. De altfel, un sinaxar constantinopolitan amintește pătımirea Sfântului Andrei la 30 noiembrie, după ce a propovăduit în „toată regiunea Bitiniei și Pontului, în provinciile romane Tracia și Sciția”. Un alt sinaxar al Bisericii de Constantinopol ne oferă o variantă mai lungă a pătımirii Sfântului Andrei, menționând că „lui Andrei, celui Întâi Chemat, i-au căzut la sorți Bitinia, părțile Pontului Euxin (n.r. - Marea Neagră.) și ale Propontidei, cu cetățile Calcedon și Bizanț, Macedonia, Tracia și regiunile care se întind până la Dunăre, Tesalia, Elada, Ahaia și cetățile Aminsos, Trapezunt, Heraclea și Amastris”.

De la Constantinopol trece prin Macedonia și Tesalia, ajungând până în orașul Patras din Ahaia, în Grecia de astăzi. În cetatea Patras a convertit, printre alții, pe Maximila, sora

proconsulului Egheat al Ahaiei. Din porunca acestuia, Sfântul Apostol Andrei a fost martirizat, răstignit cu capul în jos pe o cruce din tei, în formă de X.

Biserica primară a stabilit, încă de la sfârșitul secolului al II-lea, ziua de 30 noiembrie ca dată a prăznuirii Sfântului Apostol Andrei.

Moăștele Sfântului Andrei s-au păstrat în cetatea Patras până în anii 356-357, când împăratul Constanțiu le-a așezat în Biserica Sfinților Apostoli din Constantinopol, cu ocazia slujbei sfințirii, după restaurare. În secolul al IV-lea, Sfântul Ambrozie, episcopul Milanului, scria că pârțile din sfintele sale moăște au fost oferite bisericilor din Milan, Nola și Brescia din Italia. În jurul anului 850, împăratul bizantin Vasile I Macedoneanul restituie locuitorilor din Patras racla cu capul Sfântului Apostol Andrei. După Cruciada a IV-a, din 1204, când Constantinopolul a fost cucerit de cavalerii apuseni, cardinalul Petru din Capua a dispus ca moăștele Sfântului Andrei, păstrate în capitala imperiului, să fie așezate în catedrala din Amalfi, Italia. În aprilie 1462, în timpul papei Pius al II-lea, capul

Sfântului Andrei din Patras a fost așezat într-o biserică din Roma. La 26 septembrie 1964, în timpul papei Paul al VI-lea, Vaticanul a restituit racla cu capul Sfântului Apostol Andrei Mitropoliei de Patras a Bisericii Ortodoxe a Greciei.

Începând din anul 750, Sfântul Andrei este cinstit ca patron spiritual al Scoției, pe al cărei steag este reproducă crucea în formă de X. Mai este ocrotitor al

Poloniei, al Spaniei, al Siciliei, al Greciei și al Rusiei.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât în anul 1995 ca sărbătoarea Sfântului Andrei să fie însemnată cu cruce roșie în calendarul bisericesc, iar în anul 1997 Sfântul Andrei a fost proclamat „Ocrotitorul României”. Ziua de 30 noiembrie a fost declarată sărbătoare bisericească națională. Moaștele Sfântului Andrei au

fost aduse în țara noastră în 1996 la Iași și în 2011 la București.

Tradițiile locale legate de cultul Sfântului Andrei au îmbogățit tezaurul popular românesc, păstrându-se, din generație în generație, până astăzi. Pentru că strămoșii noștri geto-daci au primit cuvântul Evangheliei și au fost botezați de Sfântul Apostol Andrei, îl cinstim ca ocrotitor și cel dintâi părinte spiritual al românilor. ❖

MAREA UNIRE DIN 1918 ȘI SLUJITORII SFÂNTULUI ALTAR

**De Ziua Națională a României,
miercuri, 1 Decembrie 2021,
după Sfânta Liturghie,
în catedralele eparhiale,
bisericele parohiale și mănăstirești
din țară și străinătate va fi oficiată
slujba de mulțumire pentru libertatea
și unitatea neamului românesc,
precum și de cinstire a eroilor
care au înfăptuit Marea Unire națională
a românilor în anul 1918.**

In cinstea memoriei eroilor români a fost edificată și Catedrala Națională din București cu hramurile Înălțarea Domnului – Ziua eroilor și Sfântul Apostol Andrei cel întâi chemat, Ocrotitorul spiritual al României.

Unitatea de neam și credință au fost valorile înalte de la care milioane de români nu au abdicat de-a lungul veacurilor, mai ales dincolo de granițele țărilor române. Istoria nu a fost blândă cu noi, căci mulți ne-au cotropit și ne-au golit de resurse. Am avut mulți stăpâni, până când ne-am obținut independența și ne-am unit în anul 1918 într-un singur stat al tuturor românilor.

Dar și rolul Bisericii și al clericilor români a fost deosebit de important în realizarea Marii Unirii. 1 Decembrie 1918 a însemnat exprimarea voinței Transilvaniei, ultima mare provincie unde trăiau majoritari românii de veacuri, de a se uni cu Regatul. Și, amintind de Biserică, în calendarul nostru ortodox sunt mulți sfinți care au apărat credința strămoșească și drepturile fundamentale ale românilor, mai ales ale celor din Transilvania, dintre care mulți preoți sau călugări.

Așadar, clericii au avut un rol important în trezirea și păstrarea conștiinței de neam a românilor. Iar la ceasul Marii Unirii din 1918 s-a remarcat contribuția Patriarhului Miron Cristea (pe atunci Episcopul Caransebeșului), a mitropolitului Nicolae Bălan, arhimandritului Gurie Grosu (ulterior, Mitropolitul Basarabiei), a lui Roman Ciorogariu (primul

Episcop ortodox al Oradiei), protopopului de Săliște - Ioan Lupaș, protopopului Brașovului, - Iosif Blaga și aceștia sunt doar cei mai cunoscuți. Clericii greco-catolici au făcut și ei front comun cu ierarhii și preoții ortodocși, iar istorica fotografie de la Alba Iulia, din 1 Decembrie 1918, în care apar la aceeași tribună Episcopul ortodox Miron Cristea și cel greco-catolic Iuliu Hossu, ilustrează o realitate istorică.

Suferințele preoților pentru cauza unirii

Mulți preoți au murit pe front sau au participat la Primul Război Mondial. Dar și mai mulți sunt cei care au militat pentru drepturile românilor și au suferit pentru aceasta în Transilvania, Bucovina și Basarabia. Pentru activitatea lor cu caracter românesc și pentru ideile unioniste propagate înainte de 1918, 150 de preoți ortodocși din Transilvania au fost întemnițați de autoritățile ungare și peste 200 au fost exilați la Sopron, în Ungaria, în condiții grele, de mizerie, timp de mai bine de doi ani. Neștiute azi sunt suferințele preoților și familiilor lor pentru cauza unirii. Mulți au fost deportați. Dintre preotese să amintim doar două: văduva preotului Iosif Goga din Rășinari, mama poetului Octavian Goga, care a fost deportată, și preoteasa Elvira Cioran, mama lui Emil Cioran, aceasta îndurând suferințe în închisorile de la Sibiu și Cluj. După retragerea trupelor românești din Transilvania, în 1916, peste 100 de preoți au fost nevoiți să plece în Regatul României de teama represaliilor autorităților maghiare. Unul

dintre cei refugiați a fost cunoscutul scriitor și preot Ion Agârbiceanu.

Clerici din toate provinciile românești au militat pentru unire

Episcopi, consilieri, profesori de teologie, protopopii și preoții din Ardeal și Banat au ajutat la formarea consiliilor și gărzilor naționale locale și la propagarea ideilor unioniste. Dintre ei facem cunoscut numele profesorilor de teologie din Sibiu Nicolae Bălan și Silviu Dragomir, la Blaj, vicarul Vasile Suci (viitorul mitropolit), la Caransebeș, Episcopul Miron Cristea. Slujitorii Bisericii din Basarabia au luptat împreună cu intelectualii pentru unirea cu țara-mamă, mai însemnați arhimandriții Gurie Grosu și Dionisie Erhan, care aveau să devină episcopi. Preotul și poetul Alexei Mateevici a murit pe front în Marele Război. În Bucovina, un preot avea rolul principal în proclamația de unire cu România, Dionisie Bejan.

La 21 noiembrie 1918, cinci episcopi români din Ardeal - Ioan Papp de la Arad, Miron Cristea de la Caransebeș, Demetriu Radu de la Oradea, Iuliu Hossu de la Gherla și Valeriu Traian Frențiu de la Lugoj - publică declarația de adeziune față de Consiliul Național Român Central, prin care s-a organizat lupta pentru unire. Miron Cristea se află în primul rând între marii unioniști, participând la actul de la 1 Decembrie 1918. Pe drept a fost desemnat să facă parte din delegația care a adus la București actul Marii Uniri. Spunea la adunarea de la Alba-Iulia: „În fața asupririlor și a nedreptăților, pe cari nu le puteam opri, ne-am retras resemnați la vetrele familiilor și la altarele bisericilor noastre; și acolo am străjuit cu neadormită grijă și am salvat scumpele comori ale sufletului: legea, limba, datinile strămoșești și toată moștenirea ființei noastre etnice de Români.” Și tot Miron Cristea a avut șansa de a înălța rugăciunea de mulțumire către Dumnezeu pentru împlinirea Marii Uniri, rugăciune care rezumă esențial mulțumirea întregului neam românesc. ❖

SFÂNTUL CUVIOS PORFIRIE KAFSOKALIVITUL, VĂZĂTORUL DE DUMNEZEU

Pe 2 decembrie 2021, se împlinesc 30 de ani de când sufletul smerit și sfânt al Cuviosului Porfirie a plecat la Cel pe care mult l-a iubit, la Hristos. Dar și-a îndreptat dragostea sa și spre oameni, având grijă în special de cei bolnavi, pe care îi mângâia și îi tămăduia.

Sfântul Cuviosul Porfirie Kavso-kalivitul, „bunicuțul” cum i se spunea, a fost un monah și un mare duhovnic grec contemporan de la Muntele Athos. S-a născut la 7 februarie 1906, lângă satul Sfântul Ioan din Karystia (Evvia), aproape de Aliveri, din părinți săraci, pe nume Leonidas și Eleni Bairaktaris. Tatăl său, Leonidas, care din pricina sărăciei a fost silit să plece în lume ca să lucreze la canalul Panama, a fost și psalt în satul său. Ca psalt, l-a însoțit adesea pe Sfântul Nectarie, fiindu-i ajutor în călătoriile sale.

La Botez, Părintele Porfirie a primit numele de Evangelios. A fost al patrulea din cei cinci copii ai părinților săi.

A urmat cursurile școlii din sat doar vreme de doi ani și, din pricina sărăciei, a fost nevoit să părăsească școala. La vârsta de opt ani a început să lucreze micile ogoare deținute de familia sa și să păzească animalele. Pentru a câștiga mai mulți bani, de mic a început să lucreze la minele din zonă și, mai apoi, la niște băcani din Halkida și din Pireu.

Sfântul Ioan Kalivitul i-a fost model

Citind silabisit viața Sfântului Ioan Kalivitul în timp ce păștea oile, dar și pe

când lucra la băcănia din Pireu, a simțit o dorință fierbinte de a-l imita. De aceea, a pornit-o în mai multe rânduri spre Muntele Athos dar, din diferite pricini, se întorcea înapoi. În cele din urmă, pe când avea doisprezece sau paisprezece ani, a pornit, fără știrea alor săi, hotărât să ajungă la Sfântul Munte, iar dorința i s-a împlinit, cu binecuvântarea Domnului nostru Iisus Hristos.

A fost primit ca ucenic, în ciuda vârstei sale fragede, de către doi frați împreună nevoitori, evlavioși și plini de virtuți, Pantelimon și Ioanichie, ce viețuiau în Chilia Sfântului Gheorghe din Kavsokalivia.

I-a îndrăgit de îndată pe cei doi Bătrâni și s-a supus lor ca lui Hristos Însuși și, cu multă râvnă, bunăvoință și smerenie le împlinea tot cuvântul. Singurul lui necaz era că nu îl puneau la și mai multă nevoie, deși se știe că era într-o nevoie neîncetată, intensă, plină de bucurie și de asprime în același timp. Tot atunci a învățat pe de rost Sfintele Evanghelii în timpul rucodeliei și le repeta întruna, ca să nu-i poată pătrunde în minte nici un gând.

Principala caracteristică a ascezei sale era deplina ascultare înaintea Bă-

trânilor săi, încrederea și admirația față de ei. Astfel, copilul neștiutor de carte, ce urmasse doar două clase la școala din sat, a izbutit în doar câțiva ani să învețe toate lucrurile pe care noi nu suntem în stare a le învăța decât mergând la școală și la universitate ani mulți, având la dispoziție cărți și profesori învățați.

Când a sosit clipa, a fost tuns monah și a primit numele de Nichita.

Harismele Sfântului Porfirie

Datorită smereniei sale și a ascultării pe care o făcea, a primit din tinerețe darul de a vedea cu ochii duhovnicești - atunci când lucra Harul cel dumnezeiesc - întâmplări și fapte din lumea firii, a sufletului și a duhului, fără opreliști temporale sau din partea firii.

A fost îmbrăcat așadar cu putere de Sus și a dobândit daruri mai presus de fire.

Primul semn a fost acela că i-a putut vedea de la mare distanță pe Bătrânii săi, când se întorceau de departe, deși, în locul în care se aflau, nu puteau fi văzuți de nimeni.

Au urmat apoi și altele. Simțurile i s-au sensibilizat foarte mult, iar capacitățile sale umane i s-au dezvoltat foarte puternic. Auzea și cunoștea graiul păsărilor și al animalelor, pătrunzându-le înțelesul. Simțea mirosurile de la mari distanțe. Recunoștea miresmele și compoziția lor, distingând de foarte departe parfumul florilor.

După ce se ruga cu smerenie, avea capacitatea de „a vedea” până în adâncul pământului și până în înaltul cerului, toate cele aflate acolo: ape, pietre, petrol, radiații, antichități îngropate, morminte ascunse, crăpături în adâncul pământului, izvoare subterane, icoane pierdute, scene petrecute cu secole în urmă, rugăciuni îndreptate spre ceruri, duhuri bune sau viclene, sufletele oamenilor și tot felul de alte lucruri. Putea gusta apa aflată la mari adâncimi și măsura adâncimea la care se găsea. Întreba stâncile, care îi povesteau luptele asceților dinaintea lui. Tămăduia doar privind locul bolnav. Vindeca doar prin atingere. Se ruga și rugăciunea se împlinea. Niciodată n-a folosit darurile primite de la Dumnezeu pentru folosul său personal și nicicând n-a câștigat ceva de pe urma celor care îi erau descoperite de Harul dumnezeiesc.

Ori de câte ori lucra străvederea sa, îi dezvăluia gândurile ascunse ale oamenilor. Cu ajutorul dumnezeiescului Har putea cuprinde în același timp trecutul, prezentul și viitorul, confirmând faptul

că Dumnezeu este Atotștiutor și Atotputernic.

Pleacă din Muntele Athos

Se îmbolnăvește de pleurezie, iar Bătrânii săi îl îndeamnă să plece acasă. Se întoarce apoi în Athos, dar se îmbolnăvește din nou, iar Bătrânii îl trimit în afara Sfântului Munte, la Mănăstirea Lefka a Sf. Haralambie din Evvia, lângă Avlonari.

Este hirotonit preot la 27 iulie 1927 de către episcopul de Sinai, Porfirie al III-lea, care l-a și numit Porfirie.

După o vreme, Mitropolitul de Karystia din acea vreme, Pantelimon, îl face duhovnic, iar în anul 1938 este ridicat la treapta de Arhimandrit.

Până în anul 1940, Bătrânul Porfirie a fost duhovnic în Evvia. În luna octombrie a anului 1940, în urma cererilor sale, i s-a împlinit dorința de a-i sluji pe cei bolnavi și a fost numit paroh la Policlinica din Atena, aflată lângă Piața Omonia. A slujit acolo timp de treizeci de ani și, după ieșirea la pensie, încă trei ani. După ce s-a pensionat, a plecat de la policlinică și s-a stabilit la Măn. Sf. Nicolae din Kallisia, ce se afla pe vechiul Penteli, unde și-a continuat lucrarea de duhovnic.

Încă de tânăr suferă de multe boli

În afara pleureziei care l-a lovit în tinerețe, la răstimpuri Părintele Porfirie a fost încercat și de alte boli. Pe când se afla la policlinică, s-a îmbolnăvit de rinichi și a fost operat cu mare întârziere, fiindcă lucra neîncetat. A intrat în comă, iar familia sa a fost înștiințată de medici să îi pregătească înmormântarea. Cu voia Domnului însă, părintele a revenit la viață. În anul 1978 a făcut infarct miocardic. Când și-a revenit, a întemeiat împreună cu câțiva dintre fiii săi duhovnicești Sf. Măn. de maici „Schimbarea la Față a Mântuitorului”, cu binecuvântarea Episcopului Atenei.

În timpul cât s-a aflat acolo a fost operat de cataractă și și-a pierdut vederea ochiului stâng, apoi cea a ochiului drept.

Din cauza efectelor secundare ale unei injecții cu cortizon care i s-a făcut în timpul operației de cataractă, a suferit mai multe hemoragii intestinale și de atunci a îndurat dureri cumplite. Totuși a continuat să-i primească pe cei ce veneau la el.

Spre sfârșitul vieții se întoarce în Athos

Pregătindu-se de cele veșnice, la cererea sa, în anul 1984 i s-a dat Chilia Sf. Gheorghe din Kafsokalivia, unde fusese tuns monah, Chile care era nelocuită. Acolo a instalat câțiva ucenici, după ce s-a dus el însuși acolo, dar, tot

din pricina neputințelor sale, își petrecea timpul mai mult la Mănăstirea din Milesi (Oropos).

Când a simțit că i se apropie sfârșitul, s-a spovedit duhovnicului său și a primit iertarea păcatelor. Apoi s-a dus și s-a statornicit în Chilia sa de la Muntele Athos, fiindcă dorea să-și dea obștescul sfârșit în mănăstirea metaniei sale, unde își petrecuse viața duhovnicească.

După ce i s-a săpat un mormânt adânc, așa cum poruncise, a dictat unuia dintre fiii săi duhovnicești o scrisoare de bun rămas, în care povățuia și își cerea iertare de la toți fiii săi duhovnicești. Urmând poruncii sale, moartea sa a fost anunțată după ce a fost înmormântat, pentru ca fiii săi duhovnicești să nu se ostenească, venind la Muntele Athos, iar înmormântarea să se desfășoare în simplitate și smerenie, avându-i alături doar pe frații săi din Kavsokalivia.

În ultima noapte a vieții sale pământești s-a spovedit și a rostit rugăciunea minții, în timp ce lângă el, ucenicii săi, urmându-i porunca, îi citeau psalmi și „Slujba pentru cei aflați pe patul de moarte”. Totodată spuneau rugăciunea „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă” până la împlinirea canonului pentru un schimonah.

În cele din urmă Domnul, dulcele Iisus, a venit. Cuviosul suflet al Bătrânului Porfirie i-a părăsit trupul la ora patru și jumătate dimineața, în ziua de 2 decembrie 1991 și s-a îndreptat spre ceruri.

În zorii zilei de 3 decembrie 1991 pământul a acoperit cinstitul trup al cuviosului părinte, în prezența câtorva părinți de la Sf. Schit din Kafsokalivia. Apoi, împlinind dorința Părintelui Porfirie, au vestit moartea sa.

Cât a trăit, Părintele Porfirie i-a primit pe toți. Prin smerita sa chilie au trecut sfinți asceți și criminali păcătoși, creștini ortodocși, dar și oameni de alte culte sau chiar de alte credințe, oameni neînsemnați și mari personalități, bogați și săraci, neștiutori de carte și oameni învățați, mireni și clerici de toate gradele. Fiecăruia dintre aceștia i-a oferit iubirea lui Hristos, spre mântuirea sufletului.

Pe 27 noiembrie 2013, Sfântul Sinod al Patriarhiei Ecumenice a decis înscrierea bătrânului Porfirie în rândul sfinților, cu prăznuire la data de 2 decembrie.

Întâlnire cu „bunicuțul” Porfirie

În anul 2002, împreună cu părintele Dinu și mai mulți enoriași din parohia noastră am ajuns în Grecia. Citisem – și

nu numai eu – multe despre viața, harismele și minunile „bunicuțului” Porfirie. Întâmplarea a făcut să fim cazați două nopți și la Atena. Și atunci ne-am gândit că poate vom putea ajunge la biserica Sfântul Gherasim de la Policinica din piața Omonia, unde părintele Porfirie slujise 33 de ani. Mai ales că hotelul la care eram cazați era foarte aproape de piața Omonia.

Și Sfântul ne-a ajutat să ajungem într-o seară acolo. După ce ne-am întors după o zi de pelerinaj pe la mănăstiri, autocarul ne-a lăsat în oraș pentru a mai vizita câte ceva sau a face cumpărături. Dar câteva persoane ne-am hotărât să ajungem la biserica Sf. Gherasim, poate o găsim deschisă.

Așa a și fost. În momentul în care am ajuns în fața bisericii, o femeie, mai în vârstă, mătura în fața ușii, pregătindu-se să închidă biserica. Am întreat-o, mai mult prin semne, dacă putem intra. Ne-a răspuns că da. Am intrat înăuntru, ne-am închinat pe la icoane. Bucuria noastră era mare. Între timp, femeia a închis ușa, era ora închiderii. Ne-am adunat pe lângă ea și am încercat să-i spunem că am venit pentru părintele Porfirie. Suntem din România, dar îl cunoaștem, îl iubim și am ajuns aici ca să vedem locul unde a slujit. Dintr-o dată femeia s-a schimbat. Probabil că îl cunoscuse pe Cuvios. A fost atât de emoționată încât a început să ne dăruiască câte ceva care să ne amintească de acest loc. La un moment dat a venit preotul paroh, împreună cu soția sa. Când a dat cu ochii de noi, femeia de la pangar i-a spus că suntem din România și am venit pentru „bunicuțul” Porfirie, căci chiar așa îi spunea. Și a adăugat că nu a avut ce să ne dea drept amintire. Atunci am început să vorbim în engleză cu preotul. Ne-a permis să vedem și alte încăperi de lângă biserică legate de părintele Porfirie. Apoi ne-a dăruit miruri și icoane la fiecare, dar și o plăcintă pentru Sfântul Fanurie pentru a o împărți la toți pelerinii. Ceea ce am și făcut în autocar a doua zi dimineață, pentru ca toți să primească binecuvântarea părintelui Porfirie.

De multe ori m-am gândit cum s-a întâmplat această minune. Cum de am ajuns aici și am simțit prezența „bunicuțului” Porfirie. Am mulțumit lui Dumnezeu și Sfântului.

De atunci am mai venit de câteva ori în Grecia și la Atena. Odată am stat chiar la același hotel și am pornit seara, îndată ce ne-am cazat, spre piața Omonia. Biserica era închisă. Am încercat a doua zi să ajung la slujbă. Dar am găsit biserica închisă... ❀